

Išli smo jedno kraj drugoga

Ja sam nekidan pročitala da se u moje vrijeme ljubovalo tri godine, a sad ako ide- ide do tri dana.

Ka mala sam bila u dječjem domu, a navečer kad bi išli spavati mi bi se na prozoru pokrili dekom preko glava. Ali odgajateljica je bila mudra. Polila bi nas kainom po glavi. I tako mi je prva ljubav propala u poplavi. Onda sam imala trinaest godina.

Ja prvi mjesec kad sam došla, prvu godinu, a ovo mi je sad treća- gledan oko sebe pa kažem "Bože moj ja sam čitala negdje kako su se zaljubili u staračkom domu i sretni, zadovoljni." Pa onda gledam te ljude oko sebe- pa i moglo bi se, reko, dogoditi. Ja imam doduše živog svog supruga i prolazim hodnikom čujem neko komentar kaže: "Vidiš onu", a misli na mene. "Ona je starija od tebe i bolja a šteta- nije udovica."

Ima jedna stvar koja je nezamisliva sad. Ples je bio. I sad je bio Damenbal i normalno idu muškarci kad je početak plesa ili su muškarci prema ženama koje su odabrali. Kad najavi Damenbal, to znači dame imaju prednost da biraju plesača, i sada ide jedna zgodna, stvarno zgodna ženska. Vidimo mi kod koga ide i sad mislimo blago njoj. I dođe ona kod njega, stoji uspravno, ukočeno a ništa, on se ne ustaje. I najedanput ona onako ljutito okrene se, i vrati nazad. Sad se mi dogovaramo ajme majko a šta bi tek s nama napravila. I kažem ja znaš šta, iden ja. Ja lipo se, nisan bila onako mala ko i sada ali nešto me vuklo da ja provjerim zašto je on nju odbio. Ja dođem, ja kažem: "Oprostite molim vas, jel plešete?". On kaže: "S vama hoću jer ona je došla prepotentna kao da moram da ustanem kad ona dođe." Ovi svi zinili u čudu a ja otplesala lijepi ples. I vidjela sam da je skromnost u ljubavi važna stvar.

Uvijek se znalo ko šeta u prvom redu, do onih stabala. Ko šeta u drugom, u trećem i u zadnjem. I onda ono ko je želio saznati nešto taj je išao u posljednji red. Onaj ko je želio upoznati nekog išao je negdje gori pri vrhu. Al uvijek je bila puna Poljana i to kad idem na Poljanu je bilo ko da idem u Pariz. Nama je to bila i ljubav i kurtežavanje na ovaj ili onaj način i toga danas nema, to fali. Ljudi se i ne pogledaju. Ima svako vrime svoju ljepotu, prema tome, ja ne mogu reću da ovo ne valja. Ovo je odlično. Brzo se živi, brzo se ljubi, brzo se rastaje, brzo se umire- kako ko.

Kad bi šetali na Poljani, kad bi vidili simpatiju ne bi kući do ponoći ali moraš ići. Nema toga jer ako si kasnio samo minut u dom nema drugu subotu izlazak. To nema kazne veće. Kad bi vidija simpatiju pogled je govoriya sve. I na plesu u gimnaziji gdje je bio cili Šibenik, mladost. Točno se znalo da u 9 manje 10 djeca iz doma moraju ići. Usred plesa. Oni su znali da mi moramo ići. Nije bila sramota usred plesa stati i reći: "Oprosti molin te, moram ići". Ali mi smo se naplesali i otišli doma sritni, zadovoljni. A da bi stigao na vrime onda je ona ulica od gimnazije do Vanjskoga bila popločana s onim kockama. Ne možeš ti trčati u malo pete. Skineš cipele i ajmo bat. I nekako reka bi čovik radije da nisam iša jer posli noge bole ko vrag. Ali je bilo dobro.

Udata san i sada još. Sada je sa mnom moj dragi, danas san ga ošišala friškó. Ljubav traje šezdesetak godina skoro. Tako je, nismo prolazili jedno mimo drugoga. Išli smo jedno kraj drugoga i to je to. Niko nije sjekao put jedan drugome i upravo je ono što je sad mladosti karakteristično da im niko ne može zabraniti s kim će ići, koliko će ići, kad će doći, kad će otići. To smo mi njegovali i u ono vrijeme i to je njima bilo čudno da mene suprug pušta. Radila sam u školi, morala san. I na ekskurzije i na ovo i na ono ali san rekla ti ajde. Ako ti zaboraviš koji ti je put za kući- sretno. Ali je uvijek znao di je.

Upoznali smo se ko studenti u Zagrebu. On je dolazio iz Sarajeva na vježbe na natjecanje a ja sam bila na plesu. Opet je ples bio presudan. A di ćeš drugo. I onda jedno pismo, drugo pismo. Deset godina smo ljubovali. Ja san mislila da će on odlučiti, da će se on oženiti. On je mislija da ću ja se udat i tako je došlo. Dobro je bilo, ne bi se minjala za mnogo toga. Ali bi volila opet nešto slično proći. Ne bi puno promijenila ali bi nešto.

Pismo se moralo pisati. Telefonom je bilo skupo, a kad napišeš moš više ili manje i onda čekáš to k'o neku svetinju. Čitaš više puta pa kažeš kako je ovo napisano ili kako je napisao. I tako je išlo samo niko nije sačuvao ta pisma, ko će to. Bilo bi ih brdo. Ali zato je u glavi ostalo. A u jednom od njih je pisalo "Slobodno odluči hoćeš li se udati ili nećeš". A ja kažen kad mogu slobodno odlučiti onda nek ide dalje. Tako on, tako ja. Jednog dana smo rekli dođi ti u Šibenik, ja ne mogu ići dalje. Iman staru mamu, neko mora o njoj da se brine. I to je bija jedan faktor zašto sam ja prihvatila nekako taj put jer on nije imao roditelje, ostao je bez njih. Znala sam da će doći k meni. I tako je i bilo. Sve godine. On je zadovoljan, sritan jer njegova je rodbina daleko a sve što ima san ja prema tome. Oće ili neće mora biti dobar.